

Giedrius Alkauskas

Paskutinis Palemono prisikėlimas

Liūdnėja dienos blėsios,
Kaip krūmai ant griuvėsių,
Nužyla net ir niekad nesužėlę,
Vėl semia pykčio putas,
Vėl dūla laikas būtas,
Aure, ne mauras, vien tik bergždžias smėlis...
Tad kas ir kam mane ir vėl prikėlė?

Kažkas prikėlė darsyk –
Gal naujo ką ištarsi?
Bet naujas naujesniam tik patarnauja,
Dailus kūrybos plotas –
Lyg bliūdas palivotas,
Kiek muzikos begarsės, gal tai nauja –
Tušti bokalai pilnoje indaujoje.

Tušti bokalai stovi,
Tik netikra tikrovė,
Ir byra į žvyryną džiūsnų vaisiai,
Kiek daug spalvų ir protų –
Mažai dienų spalvotų,
Tik jų vienų, tykių, ilgiesi baisiai,
Ir kaip žuvis karštam purve daužaisi.

Daužais žmogus be krašto,
Bet mažta laimės krašto,
Kur šventos dienos – šventos, pamylėtos,
O dienos be šventumo –
Kaip išnaros be kūno,
Ir dyla atminty brangintos vietos,
Kur lėtas liūdesys ir džiaugsmas lėtas.

Tos lėtos džiaugsmo srovės,
Iliuzijų mangrovės,
Tik augmenys – sukežę, susmulkėję,
Ne vienas taip užauga
Šukuojamas prieš plauką,
O kartais dvelkteli šiltesnis vėjas –
Bet vis toliau kiekvienas pranokėjas.

Nešiltas vėjas pučia,
Be kraičio karaliūčia,
Vis vien, ar dreskia mantiją, ar skrandą,
Kiek lobių prisigrobęs –
Paskuīlakų senobės,
Galvon dedi kiekvieną mitą, gandą,
Kur lobiai saugiai galą sau suranda.

Tiktai nerasi galo,
Kai spalvos nusivalo,
Kai lygsta kas kilnu ir kas abuoja,
Spalva į spalvą nyra,
Zenitas – į nadyrą,
Ir lyg gražus su negražiu – gražiuoju,
Kol vėl krenti, kol žemę nukryžiuoji.

Visi takai kryžiuosis,
Kur pats balčiausias uosis,
Kur, kas sakyta, nieko nebesako,
Tylos pilna krūtinė,
Giesmės, tik išvirkštinės,
Viršūnė džiovi, tik žaliuoja šakos,
Ir takeliu vėl pasibaigia takas.

Nebūsi laimės svečias,
Šios bekelės tik plečias,
Nebus lagūnos, kur telkšojo balos,
Maurai – tai ne lelijos,
Bet protarpiais palyja,
Tik kokio galo kas pastūmė galą,
Jei gyvastis šaltam purve atšąla?

Kas baigės – prasidėjo,
Gal būta sukėlėjo,
Gal būta sodo vietoje vainiko,
Jei mažuose vaikyčiuose
Didingos džiuginyčios,
Gal koks daigelis šioj dykynėj liko?
Giesmė nenulaužta. Ji neišdygo.

Nors menamas kamienas,
Bet vis liūdnesnės dienos,
Be virvės – lankas, be taikiklio – strėlės,
Su menamom karūnom,
Stačiai, pasaulis griūna,
Ši neįmanomybė.

...moja vėlės...

Tad kas ir kam mane ir vėl prikėlė?!